

[Søren Hansen]

forslaget op, så var ikke bare dette problem, men mange andre problemer langt mere enkle, end det er tilfældet i virkeligheden. Det er nemlig det levende liv og det barske liv, vi har med at gøre, og det lader sig ikke styre så enkelt, som det kunne tyde på at forslagsstillerne forestiller sig.

Forbud i sig selv er ikke at tilstræbe, bl. a. fordi det indskrænker friheden, og fordi det ofte viser sig, at de mest smarte blandt os er i stand til at omgå også ganske vandtætte forbud og love. Vi har et aktuelt eksempel fra spiritusrationeringen i Grønland, der har fungeret overordentlig dårligt igennem de 2-3 år, den har eksisteret. Den er netop ophævet ud fra de samme sæt synspunkter som dem, jeg her har nævnt.

Et andet problem, som justitsministeren vist også kom ind på, er afgrænsningen i forhold til den vold, vi finder andre steder: i fjernsynet, i biograferne, i blade, i aviser osv. Hvis der skulle være en rimelig grad af konsekvens i den kamp, forslagsstillerne kæmper her, så skulle man også sætte ind alle de steder. Derfor ville det være rimeligt at spørge, om man også forestiller sig forbud mod vold, når den finder udtryk i andre medier end det, der her er tale om.

Det mest virksomme element mod volden – det er det, der, når det kommer til stykket, er grund til at interessere sig for her, ikke bare denne form, men alle former – er at finde ud af, hvordan vi kan tilbyde specielt børn og unge nogle gode, spændende, underholdende og udfordrende fritidsmuligheder. Jeg vil i denne forbindelse gerne nævne, at en af de mest underholdende og udfordrende ting, vi kunne tilbyde børnene og først og fremmest de unge, ville være at give dem et arbejde. Jeg tror, der er en sammenhæng her, og derfor nævner jeg det.

De mest virksomme forbundsfæller i kampen her er vel nok, når det kommer til stykket, forældrene. Man kan jo ikke se videovold – det er i hvert fald ikke det normale – andre steder end i hjemmet, så forslaget her går altså ud på at gribe ind over for hjemmets, forældrenes, muligheder for at regulere eller aktionere i forhold til børnene. Det synes jeg i og for sig stemmer lidt dårligt med de vurderinger, kristeligt folkeparti normalt anlægger af disse ting.

Videovolden ses som sagt i hjemmene, men også andre steder. Den ses i ungdoms-

klubber, i andre klubber, i foreninger osv. Det er – og det vil jeg gerne sige med en tyk streg under – uforsvarligt og uanstændigt, at man viser mindreårige disse ting i klubber og andre steder. Vi har en del eksempler på det, og det er urimeligt.

Jeg vil også gerne nævne skolen. Skolen har, tror jeg, en rimelig mulighed for at være aktiv, når det drejer sig om at bekæmpe volden, voldsbegrebet osv., hvis man altså vil acceptere, at skolen beskæftiger sig med andet end dansk og regning, historie og religionsundervisning; det er nemlig en forudsætning, hvis vi skal have skolen til at gå ind som et virksomt element her. Jeg tror, vi kunne få skolen til at gøre det på en endnu mere virksom måde, end det sker i øjeblikket.

Vi er altså enige med kristeligt folkeparti i, at problemet med videovolden er stort, men vi tror ikke, at man løser problemerne ved forbud.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg kan give den foregående ordfører og ministeren meget ret i, at det, der falder i smag, naturligvis ikke altid er lige lødigt, og det gælder for så vidt både for børn og for voksne.

Jeg er også enig i, at det er ualmindelig ubehageligt med de voldsfilm og den vold, man kan overvære såvel i biografen som i fjernsynet, og jeg vil da sige, at film fra det virkelige liv kan rumme langt flere uhyggelige optagelser, end fantasien kan frembringe. Jeg mindes som næsten den uhyggeligste ting, jeg har set, den reportage fra det tragiske mord på præsident Sadat, der blev vist i fjernsynet. Det overgår nok næsten i uhygge alt, hvad man kan købe og leje sig til.

Jeg mener selvfølgelig, at det var ønskeligt, om man kunne beskytte børn og unge mod denne rå påvirkning, og jeg er helt enig i, at det, det gælder om, er at udvikle en bedre smag for de gode ting, og jeg synes navnlig, man må lægge vægt på, at det bør kunne ske i skolerne, bl.a. ved en mere udbredt forståelse for den gode danske litteratur og ligeledes for religionsundervisningen. Jeg kan ikke forstå, hvorfor man ikke navnlig skulle lægge vægt på disse fag.

Men først og sidst er det naturligvis hjemmenes ansvar, hvad børnene beskæftiger sig